

Tábor 2015, 25.výročí, Berounka, ...

XX. RO NÍK

íjen 2015

Obsah Toc432858231

Tábor skautů 2015.....	3
Skautky na táboře.....	4
Tábor světlušky.....	6
Takový další tábor s vlčaty.....	8
Čekatelský lesní kurz MOA 2015	9
Oldskauti na Berounce	10
Nedělní vlčácká výprava	14
Spaní v klubovně - skauti	15
Výprava a spaní v klubovně - skauti.....	16
Retrovandr 2015.....	17
Skautky zahájily nový skautský rok.....	20
Zahájení Orlího roku	20
Čtvrtstoletí skautingu v Příchovicích	21
Skautská svatba po dvanácté	23

Tábor skautů 2015

Ještě jsme se ani nestihli vzpamatovat z krajského kola Svojsíkova závodu a mílovými kroky se k nám blížil tábor na Drnovce. Skauti vyrazili, jak se již stalo zvykem, o den dříve, aby vypomohli se stavbou a přípravou tábora pro ostatní účastníky. Po příjezdu ostatních táborníků pak řady skautů ještě rozšířila početná smečka starých vlků, kteří povýšili, a staly se Nezmary. Tábor tak absolvovalo 19 skautů.

Celotáborová hra byla letos společná pro všechny oddíly a zavedla nás do pirátského prostředí. Jednotlivé posádky, které naverbovali kapitáni na úvod tábora v pravé pirátské knajpě, společně zažívaly rozmanitá dobrodružství, ve kterých se ukázalo, zda jsou schopny spolupracovat a navzájem si vypomáhat. Tajuplný a kletbami opředený poklad kapitána Snakea se nakonec podařilo získat a každý si odnesl nějakou tu drobnou odměnu.

Tábor samozřejmě nepředstavuje jen etapovou hru. Na skauty i letos čekala celá řada dalších aktivit. Svoji schopnost přežít v přírodě si ověřili při Survival Day, kdy s omezeným množstvím věcí museli strávit den a noc v přírodě, plížit se do tábora pro suroviny a uvařit si jídlo na otevřeném ohništi.

Vyrazili jsme též na celodenní cyklovýpravu, na které jsme se podívali do Chudenic či na vodní hrad Švihov.

Po pár letech pauzy jsme podnikli dvoudenní výpravu, která se všem velmi líbila. S plnou polní jsme vyrazili na Křížový vrch, kde jsme přes noc okupovali místní turistický altánek. Byl plný až k prasknutí. Navíc se zde čistě náhodou odehrávaly i barokní slavnosti, takže jsme neměli ani nouzi o kulturní program.

A takto bychom mohli pokračovat dále. Vyslechli jsme Sportákovu přednášku o jeho dobrodružství na Filipínách, vyzkoušeli jsme si táborovou saunu, zhlédli pirátské divadlo, pobavili se o přírodě s panem lesníkem, připravili pohádkový les, odpočívali v čajovně, řádili na diskotéce...

Prostě a jednoduše jsme si tábor užili partu. Po táboře jsme se rozjeli do svých domovů načerpat síly na nový skautský rok, ať již v oddílu skautů, nebo v případě těch starších v roverském kmeni.

ČÁRA

Skautky na táboře

Celý letošní tábor vydrželo neuvěřitelně pěkné počasí, a tak skautky trávily spoustu času na tolik oblíbeném koupališti v Pteníně a kromě dovádění ve vodě měly dost příležitostí k plnění odborky plavkyně, což se nám na

předchozích (rozuměj – víc deštivých, než bychom si přáli) tábořech nestávalo. A aby té vody nebylo málo, vyrazily starší skautky v prvním týdnu tábora sjíždět řeku Úhlavu. Nakonec to s množstvím vody bylo docela relativní. V řece vody málo, často jsme přecházeli mělčinky po svých s hladinou po kotníky, prostě vody maličko. Druhý den byl nejdeštivější za celých čtrnáct dní, pršelo v desetiminutových intervalech. A že to nebyl žádný deštiček, ale liják! Nestíhaly jsme oblékat a zase vysvlékat pláštěnky, nakonec jsme usoudily, že to nemá cenu a snad nejsme z cukru.... Celou vodní výpravu jsme zakončily ve Štěnovicích u hřiště, promoklé až na kost – vody bylo najednou nějak moc ☺. Mladší skautky se zkušenější Zlatkou a Sabčou, pod Rajčeho vedením, v tu dobu stavěly přístřešek v lese a pak v něm i přespávaly. Druhý den zvládly drsnou a dlouhou cyklovýpravu. V dalším týdnu skautky závodily po družinkách v orientačním běhu, byla to velká sranda, trasa necelé 4 km, čas jedné družinky necelé 3 hodiny ☺, ale zase našly všechna stanoviště ☺, takže to je vlastně docela dobrý, říkaly ☺.

Kromě těchto aktivit probíhaly tradičně: celotáborová hra - tentokrát v pirátském duchu, táborové ohně, roverský den, diskotéka, plnění stezek, výzev a všechno, co k táboru patří. Při posledním slavnostním táboráku si Kotě, Kapr, Lulu, Sabča, Zlatka a Zpěvy složily svůj skautský slib.

Skřítek

Tábor světlušky

„Miluju“ přispívat do Protlaku, proto si nikdy nenechávám psaní článků na „poslední“ chvíli. Bohužel nakonec pak dopadnu nepoučitelně stejně – takže teď v říjnu píšu článek o táboře. Možná si myslíte, že paměť už mi tolik neslouží a „děda rover“ Rajče by řekl: „že jako „babka roverka“ už mám na to věk“. Ale já nejsem žádná babka! – natož roverka!, a proto to dám!

Světlušky se spolu se svým vedením (mnou, Haníkem, Kostíkem a Sůšou) měly na táboře krásně. Před tábořem jsem lehce znervózněla z počtu přihlášených, který vystoupal na 21 tábornic. První den nás ale Marti, Kačka, Verča a Zuzka opustily a přestoupily do oddílu skautek, takže konečný počet byl 17. Z toho úplně poprvé s námi tábořila Adélka, Karča, Pája a Ivetka. Začátek tábora je vždycky nejtěžší, ukázat a naučit světlušky, jak to na

táboře všechno chodí, jak se postarat o sebe, svůj stan,... A co se týká zmiňovaných stanů, to byl oříšek nejen pro nás, ale hlavně pro některé světlušky. Perfektní ranní úklid stanů bohužel často skončil odpoledním bodováním 0. Jeden super prasečí stan Karči a Zuzu jsme s Haníkem jedno odpoledne vyházely i s bohatým obsahem celý ven. Pár stanů světlušek vylepšilo celkový průměr a několikrát se pochlubilo nejlepším stanem.

Vzhledem k pořádání krajského kola závodů jsme se všichni dostali k přípravě tábora v půlce června. „Ideální čas“, na druhou stranu pod tlakem se toho často nejvíc udělá. Po několika letech jsme se rozhodli uspořádat společnou etapovou hru a téma jsme vybrali celkem rychle – PIRÁTSKÉ. O přípravu etap a symbolického rámce jsme se podělili a zbylo nám více času na přípravu programu oddílového. Co se týká světlušek - byl tradiční. Lovění bobříků, plnění luceren, světýlek. Hned na začátku tábora jsme si vyrobily lucerničky, které nám dělaly hezkou atmosféru u večerníčků – příběhů skřítky Medovnička. Na celodenní výpravu jsme se vypravily na Lacembok a cestou jsme udělaly sladkou zastávku na krchlebské koláče. Druhým rokem se světlušky totálně vyřádily při „Dni suché kosti“ – den, kdy si užívají s Kostíkem a Sůšou bláznivé hry – hrají válku barev, patlají si obličej čokoládou, moukou, pomalují si těla,...

Kladné potáborové hodnocení u světlušek získalo pirátské divadlo, které nám přijely sehrát dvě umělkyně z Plzně. Přednáška s lesním pedagogem Pavlem Šeflem dostala taky maximum bodů. Ani závěrečná diskotéka holky letos nezklamala a je oblíbenou tečkou za táborem.

Co dodat? Máme za sebou asi nejteplejší tábor v historii, tolik slunce a koupání jsme si nikdy neužili. Jako vůdce tábora chci všem moc poděkovat za přípravu, pohodový průběh tábora, za skvělou atmosféru nejen mezi dětmi, ale podle mého „pocitu“ i mezi dospělými. Zkrátka díky za skvělých čtrnáct dní, na které budeme všichni rádi vzpomínat!

Takový další tábor s vlčaty

První čtvrtina letních prázdnin patří neodmyslitelně pod stany. Letošní tábor jsme strávili na naší oblíbené Drnovce v počtu osmi vlčat a „vždyněkolikavedoucích“. Zkrátka první týden já plus rádcové (Štěpán a Kapitán) a druhý týden Koza plus rádcové. Nesmírně (alespoň mně) chyběla pomoc zasloužilé matky vlčice (Špunta) a všechno to vystřihování a vybarvování všeho možného, stejně jako uchovávání několika beden s pomůckami k programu zbylo na mě. Na druhou stranu díky perfektnímu nápadu společné celotáborové hry se její příprava a zajištění rozprostřelo mezi širší kruh lidí a vždycky bylo minimálně o polovinu denní náplně postaráno. Letos jsme se v etapovce zaměřili na piráty, a tak se nám u Drnovky objevil vrak pirátské lodi, spousta účastníků oslepla na jedno oko, tetovaná kotva na předloktí hrdě předčila „neotřelé čínské znaky“, oblíbeným módním doplňkem se stal opeřenec na rameni a i ta mluva mi občas přišla typicky námořnická. (Doufám jen, že se dotyční až příliš nevžili do role ☺). A tak se nám posádky složené ze skautů, skautek, světlušek i vlčat plavily ve snaze najít tajný poklad.

Počasí nám nebývale přálo. Člověk si občas připadal jako v opravdových tropech, proto jsme také častěji než v minulých létech ochlazovali své tělesné schránky v Drnovce i v ptenínském koupališti. Zde si některá vlčata zvládla splnit bobříka plavce, odborku plavce i zdravotníka (záchranaře). V bližším okolí tábora pak kluci plnili i další odborky a bobříky. Nechyběl ani náročný bobřík odvahy, ale letos jsme zřejmě měli jen samá nebojácná vlčata, takže jít samotný v lese v noci není žádná zkouška odvahy. (Příště holt musíme přitvrdit ☺). Na celodenní výpravě jsme si udělali okruh za poznáním blízkého okolí tábora. Trasa vedla přes Srnčí vrch do Bolkova, a přes Otěšice a Ptenín, kde jsme smyli celodenní pot a prach v koupališti.

A co by to bylo za tábor bez splněných slibů u táborového ohně? I letos přibýlo několik hrdých nositelů slibového odznaku nad levou kapsou. Jediný

Petís, ač se splněnou nováčkovskou zkouškou, nemohl svůj slib vyslovit,

protože při nešťastném pádu utrpěl zlomeninu ruky, a musel tak opustit tábor. To byla asi jediná „kaňka“ na jinak neposkrvněných vzpomínkách na letošní tábor. Ale i ta časem vybledne a budeme vzpomínat na kamarády, stany, dobré jídlo a nebývale silného ducha přátelství a pohody, který na Drnovce 2015 vládl.

Prach

Čekatelský lesní kurz MOA 2015

Letos se Čekatelský lesní kurz MOA konal na začátku srpna opět na základně Bílý orel na Javorné. Pro ty z vás, kteří neví, co to čekatelský lesní kurz je, je zde malé vysvětlení. Čekatelský lesní kurz je kurz pro začínající RR, kteří chtějí načerpat zkušenosti při vedení oddílů, zdokonalit sebe i ostatní a poznat nové lidi. Přesně v tomto duchu se nesl i letošní kurz, který mimo mne absolvovala letos z našeho střediska i sestra Kostík. Mimo nás zde bylo dalších 20 účastníků (frekventantů) ze západních, jižních, středních a východních Čech a asi 10 instruktorů. Celý kurz byl nabitý programem, od rána do večera byly

přednášky, občas nějaká aktivita na rozptýlení, volného času a spánku pouze

tak akorát. Naučili jsme se toho hodně, jak do skautského, tak i do všedního života. Kdo by uvažoval o účasti na příštím kurzu, ať neváhá a přihlásí se, protože to stojí za to.

Chtěl bych také vyzdvihnout bratra Akelu, dlouholetého instruktora čekatelských lesních kurzů, který s námi i na svůj věk trávil mnoho času.

Pepi

Oldskauti na Berounce

Letos se konečně v řadách oldskautů našlo opět několik jedinců, kteří měli chuť i čas vydat se na vodu. Přibráli své ratolesti a početná výprava byla na světě. Po předběžné domluvě to vypadalo, že by mohlo jet až jedenáct lodí. Ale Kamila, který se namlsal průzračných vod Jadranu, se nám přesvědčit nepodařilo ☺ a někteří na poslední chvíli odpadli ze zdravotních důvodů. Takže nás nakonec jelo 13 na šesti zapůjčených plastových nepotopitelných a nerozbitných kánoích. Počasí jsme vzhledem k letošnímu způsobu léta řešit nemuseli. A zprávami o stavu vody na našich vodních tocích jsme se

nevzrušovali, neboť z jedné kapitoly naší střediskové kroniky je nám známo, že některé řeky ,myslím, že to tehdy byla Úhlava, se dají částečně jít i pěšky. V pátek 21. srpna jsme se sešli v Přešticích u nové loděnice, naložili lodě na vlek, ten připojili k octavii dopravce Šata a vyrazili do Dolan. V poloprázdném tábořišti „U Dolanského mostu“ jsme si „zkušeně“ vybrali, dle našeho názoru (mimořádně chybného ☺), to nejlepší místo a postavili stany. A protože vše nasvědčovalo tomu, že noc bude studená a my nejsme tak otužilí jako naši roveři, kteří si na Drnovku ani v tom nejdrsnějším počasí nevezou pláty a rouru na kamna, podnikli jsme výpravu za dřevem. Naše pochyby o úspěšnosti této akce našťěstí vzali za své, a tak během půlhodky vyrostla u ohniště docela slušná halda dříví.

Večer při ohni, kytáře, známých písničkách a pod oblohou plnou hvězd utekl rychle a šlo se do hajan.

Ráno, když jsme se vyhrabali ze stanů a začali připravovat snídani, jsme záhy zjistili, proč námi „zkušeně“vybrané místo nepatří mezi nejlepší. Ostatní si již užívali sluníčka a hřáli se, jen my ne, protože přístupu slunečních paprsků bránily vzrostlé vrby. Během balení dorazil i zbytek naší skupiny a naše hodina „H“ se začala přibližovat. Ale ne zase tak rychle, jak bychom si přáli. Když totiž jedete na vodu, máte v podstatě tři možnosti. Za prvé si celou dobu vezete všechny věci s sebou, což znamená, že máte těžké lodě a o každé věci, bez které si to nedovedete představit, přemýšlíte ve chvíli, kdy ji máte dát do už tak plného barelu, jestli je opravdu tak nepostradatelná. Za druhé máte dobrého kamaráda (v lepším případě i s kamarádkou, aby se celý den nenudil, ☺ a snáze tak na vaši prosbu přistoupil), který jede celou dobu vozem, ráno mu všechny věci do vozu našťoucháte a večer z vozu zase vyndáte. Potom vám stačí na celý den jen jeden barel do lodi, ve kterém máte jen pár věcí pro strýčka příhodu. Za třetí ráno odvezete jedno auto tam, kam chcete dojet, až tam večer dojedete, vrátíte se pro zbylá auta. Při téhle variantě sice také nevezete v lodi téměř nic, je ale náročná na čas, po který se přejíždí s auty. No a my zvolili právě tuhle variantu, která se později ukázala jako časově hodně náročná a na vodu jsme se někdy dostali až po jedenácté, jednou dokonce až po poledni. Ale zpátky do Dolan.

Když bylo z hlediska logistiky vše OK, dali jsme konečně lodě na vodu a vyrazili. V jedné lodi Bedlák s Hankou, ve druhé Kofič s Kunou, ve třetí Hnída s Márou ve čtvrté Martin s Ráďou, v páté Kulka s Pájou a v poslední já s Jogurtem a porcelánem Terezkou. Kdyby někdo nevěděl, kdo je porcelán, tak to je ten uprostřed, co většinou nic nedělá a jen se veze ☺. Nikam jsme nechvátali, protože polykání kilometrů jsme neměli v plánu. A tak jsme se

slunili, koupali a poctivě doplňovali tekutiny, jelikož právě to je pro tělo v horkém počasí to nejdůležitější. První zastávka byla na jezu u Valentovského mlýna. Dali jsme si chutný oběd a celou dobu se dívali na to, jak na druhé straně jezu vodáci sjíždí šlajsnu, většina úspěšně, někteří méně úspěšně. Ale hlavně – všichni čelem dopředu. Nevím, jestli již v této chvíli Kofič přemýšlel o tom, že je to nuda a že se to musí nechat sjet i jiným způsobem, nicméně o několik desítek minut později se o to pokusil. Sám nevím, kde se v jeho plánu stala chyba, ale uprostřed oné šlajsny, kterou by nejspíš sjeli i tři lodě „soulod“ (rozuměj „ bokem pevně přichycené k sobě“), se otočil o devadesát stupňů právě ve chvíli, kdy se mu do cesty postavily dva velké kameny, každý na jiné straně. Ty ho zachytily a už nepustily. Naštěstí se loď nepřevrátila, Kofič s Kunou nepropadli panice, seděli v lodi a čekali, až se někdo slituje a ze sevření je vysvobodí. Nakonec se někdo našel, poslal je po vodě dál a my ostatní si museli na první cvakanec v naší výpravě ještě počkat. Večer jsme spali v Plané. Ošklivé reference o tomto tábořišti, které jsem četl před vodou na internetu, se naštěstí nepotvrdily. To ale neznamená, že je to tam super. Prostě normál. Malé tábořiště bylo dosti našlapané, na terase u kiosku to hučelo jako v úle a dvě kytary hrály bez přestávky. To ale vůbec nevadilo obsluze, která se najednou rozhodla, že zavře tak, jak je to uvedeno na rozpisu otevírací doby. Že tam ještě další tři hodiny sedělo více jak dvacet lidí, kteří byli ochotni platit, ale bohužel neměli za co, jim bylo jedno. No nic, spánek je také zdravý ☺.

Ráno se zabalilo a začaly se nosit věci do mého auta, které bylo určené k jejich odvozu do dalšího tábořiště. Trochu mě dostal Jogurt, který nosil jednu tašku za druhou, až jsem ho začal podezřívát, že bere zavazadla i jiným lidem na kšeft. Ale mýlil jsem se. Třetí večer jsme spali Na Rybárně u Rakolusek. Tam jsme již byli úplně sami, neboť byla neděle a většina lidí už dál nejela. A ti co dál jeli, byli rychlejší, a tudíž před námi. Místo je to hezké, ale louka byla neskutečně rozvrtná od myší. Nejlepší bylo ráno, když každý říkal, že měl pocit, jako by nám kolem stanů neustále někdo chodil, ale shodli jsme se na tom, že to byly jen myši, kterých tam bylo neskutečně mnoho. Stačilo stát a nehýbat se a po chvíli člověk viděl, jak se to na louce hemží. Jestli máte někdo fóbii z myší, ani se tam nestavte. Ale zase neochutnáte tamní dobrou kuchyni a nepobaví vás produkce pana vedoucího, který si neskutečně užívá, když vyvolává, jaké číslo pokrmu má právě na výdejním okénku.

V pondělí jsme se dostali na vodu až v půl jedné, a tak jsme dojeli jen k Potůčkům. Byl to krátký úsek, nebylo kam chvátat, a tak jsme se věnovali koupání. V našem plánu bylo zastavit se na hradě Krašov. Ještě před ním jsme se koupali pod jezem u Podkrašovského mlýna. Tam to krásně teklo a Jogurtovi a Kunovi se líbilo, jak leží ve vestách na hladině a voda je unáší. Tak jsem je chtěl navnadit a řekl jim, že takhle to teče až pod hrad Krašov. Uvěřili a okamžitě se rozhodli, že pod hrad doplavou ve vodě. Když jsme se jim po chvíli začali vzdalovat a oni viděli, že ve stojaté vodě nedoplavou pod hrad ani do večera, museli na břeh a doběhnout nás pěšky. U Potůčků byl stejně božský klid jako Na Rybárně, neboť jsme tam byli opět skoro sami. Bylo to ale tábořiště, na které budu hodně dlouho vzpomínat. Ne kvůli tomu klidu, dobrému jídlu, vlídné obsluze a večeru nabitému hudbou a zpěvem, ale také proto, že jsem tam přišel o telefon. Asi už to nemohl poslouchat, a tak se sebral a někam odešel. I to se stává. Ale nechte ho doma a jedte bez něho. Dovedete si to vůbec představit? Co? Skauti, skautky, roveři, ranger...?

V úterý už nás čekalo jen pár kilometrů do Zvíkovce. Celkem nuda a volej. Ale i přes to jsme se dočkali prvního cvakance. Odnesl to Kofi s Kunou ve chvíli, kdy chtěli opět praktikovat svoji specialitu, boční sjezd. No pokaždé to holt nevyjde. Ale jsou to otužilci, do Zvíkovce pokračovali v mokrých hadrech i přes to, že foukal ne právě teplý vítr.

Ve Zvíkovci jsme pojedli, počkali na Kamila, který přijel pro lodě a akci „Berounka 2015“ ukončili.

Tak snad již za rok zase AHÓÓÓJ

Viki

Nedělní vlčácká výprava

Nedělní dopoledne stane se pro mnohé chvílí nudy. Někdo to pomýšlení nesnese, a tak jde s vlčaty ven. A kdo jsou ti, co nechtějí snášet nudu nedělního dopoledne? No přece já, Kozu, Áda, Štěpán a Kapitán. Tedy hvězdná pětka vedení vlčat. Cíl byl jasný- zřícenina nad Radkovicemi, Černá skála. Průběh cesty nejasný. Alespoň tedy pro mě, Kozu a dalších čtrnáct vlčat, kteří jsme se sešli před devátou ranní u klubovny. Nejmladší trojice z hvězdné pětky se sešla už o chvíli dříve s cílem připravit stopovačku. Jak to doopravdy rádcové pojmu, jsem netušil. Ovšem výsledkem jsem byl nadšený. Ohořelé dopisy od loupežníka Lotranda z Příchovic a několik úkolů, které měly prověřit naše loupežnické dovednosti, to vše nás doprovázelo cestou na Černou skálu.

Hned první úkol – donést ke třetímu dopisu plnou pusou vody, stál za to. Pořád jsme totiž museli projít Příchovicemi podél potoka a těch pár lidí, co znáte a

zdravíte je koulením očima a kýváním hlavou, asi nechápali, co to provádíme. Vlčata samozřejmě netušila, kam přesně jdou. Ale když už jsme za Radkovicemi uhnuli do lesa, začaly se ozývat první výkřiky: „Tady to znám.“ „Tady jsme byli. To je ten hrad.“ A měla pravdu. Hrad jsme našli úspěšně. Teď zbývalo jen opatrně vstoupit na nádvoří a nenechat se přepadnout loupežníky. Vlčata jsme nabádali k co nejtěššímu postupu, až Matyáš nezvládl svoji zvědavost, nakoukl na nádvoří, otočil se a zvolal: „Hele pojďte, to jsou ti naši kamarádi z klubovny.“ Na nádvoří kolem ohně seděli kamarádi Kapitán, Štěpán a Áda. Vlčata našla poklad a začala si ořezávat klacky k opékání, lézt po skalách, opékat buřty. Několik nechráněných otevřených batohů vzaly Mája s Ditou útokem a nepozorným majitelům snědly párky. Mája s Ditou nejsou světlušky nebo jejich vůdkyně. To jsou jen dvě fenky (moje a Ádovo), které jsme vzali s sebou. Po nějakém čase jsme bezpečně uhasili oheň a vyrazili nazpátek, směr klubovna. Cestou jsme si zahráli kolík, vyslechli si nevrleho traktoristu z Radkovic a v jednu hodinu po obědě jsme předali unavená vlčata svým rodičům. A já ještě jednou děkuji všem třem kamarádům z klubovny za perfektní přípravu.

Prach

Spaní v klubovně

Hned na úvod skautského roku jsme nezháleli a naplánovali na září přespání v klubovně s celodenní výpravou. Vedení našeho oddílu rozšířil oddílový rádce Pepi, který se v létě zúčastnil čekatelského lesního kurzu MOA. Právě zde jako součást čekatelské zkoušky dostal za úkol připravit 24hodinovou akci pro oddíl. Přespání tedy bylo v jeho režii.

V sobotu o půl deváté ranní se tak ke klubovně začali trousit první skauti. Slunko krásně svítilo, obloha bez mráčku, ideální počasí na výpravu. V klubovně jsme zanechali věci na přespání a jen s lehkými batůžky vyrazili. Cíl cesty byl pečlivě střežen a odhalován postupně. Cestu jsme si krátili různými hrami, kilometry rychle ubíhaly a před polednem se již každý začal zajímat o to, co budeme mít k obědu, jelikož instrukce zněly nebrat si na cestu žádné jídlo. S ubývajícím časem se zvyšovala nervozita všech účastníků. K velkému překvapení všech se tak v lomu nad Újezdem jako fata morgana objevila trojnožka s kotlem s výborným gulášem a chlebem. Jako bonus byl připraven i pišingr. Přestávka po jídle přišla vhod, dobrovolníci vyrazili zdolat skálu nad lomem. Po odpočinku jsme nabrali směr Horšice a přes Henigarov a

Černou skálu doklopýtali zpět do klubovny. V nohou jsme měli celkem slušných 30 km.

Na řadu přišla zasloužená večeře a odpočinek při hrách. Ve večerních hodinách pak skauti odvážně vyrazili do tmy na noční hru. Po návratu jsme si ještě chvíli povídali, ale únava byla taková, že všichni postupně ulehali do svých spacáků. Tentokrát i bez filmu. Proto i já si dopřál sprchu v nové koupelně (skvělá) a odebral se d svého prezidentského apartmá. Ráno už patřilo jen úklidu, několik sportovců nás opustilo dříve. O půl deváté už v klubovně nebyla po skautech ani památka. Akce to byla zdařilá, velmi dobře připravená a všichni jsme si ji užili.

ČÁRA

Výprava a spaní v klubovně skautů

V sobotu jsme se v časných ranních hodinách sešli před klubovnou v počtu deseti lidí, osmi odvážných skautů (Ninja, Kuba, Kulich, Krtek, Celer, Kuna, Jogurt, Datel) a dvou neohrožených vedoucích (Čára, Pepi). Všichni jsme měli společný cíl: přežít náročnou cestu přes okolní kopce a údolí a vrátit se ve zdraví do klubovny. A tak jsme po deváté hodině vyrazili na Ticholovec.

Již po cestě nahoru jsme začali hrát velmi známou hru zvanou kulík. Po zopakování pravidel jsme se z Ticholovce vydali směrem na sever pod kopec Střížov. Zde jsme si zahráli pár her a v zápalu boje ztratili kolík. I přes tuto smutnou událost jsme vyrazili dále do Plevňova, odtud pak na Dolce a vrchol Jindřín. Na vrcholu mezi skalami jsme strávili asi půl hodiny obyčejnou hrou

na schovávanou. Tato hra skauty překvapivě velmi bavila, nejspíš proto, že už ji dlouho nehráli. Už se však blížilo poledne a postupně jsme všichni dostávali hlad. Sešli jsme tedy zpět na Dolce a odtud vyrazili do lesa.

Hnání hladem a touhou po odpočinku jsme přecházeli balvany, louky, strmé kopce vzhůru a ještě strmější srázy dolů a najednou jsme se ocitli ve Kbelnickém lomu. Zde na nás "náhodou" čekal již hotový guláš s chlebem (tímto bych chtěl poděkovat mým rodičům za přípravu) a spousty volného místa na odpočinek. Skauti se vrhli na guláš jako týden hladovějící vlci a dosyta se najedli. Po obědě a odpočinku čekal na zájemce výstup na Kbelnickou skálu. Poté jsme se již vydali na cestu dál.

Bloudili jsme lesy a poli a po pár kilometrech jsme stáli u památníku Josefa Šlajse stojícího na kopci Nevěrná. Zde jsme si řekli něco z historie a pokračovali v naší pouti. Na louce hned pod kopcem jsme si zahráli se skauty velmi oblíbenou hru zvanou Buldok. Po vyblbnutí jsme sešli do obce Horšice a poté vyšli nahoru k Henigarovu. Odtud jsme pokračovali na Černou skálu, kde jsme se vyfotili a odpočinuli. Pak nás čekal již jen sestup do Radkovic a dle Rajčeho "schůdná" cesta podél potoka do Příchovic, pouze přes pár čerstvě zoraných polí a po zarostlých cestách.

Do klubovny jsme dorazili vysílení v půl osmé večer a připojili se k nám další dva skauti (Šutrák a Šiška) a vedoucí Panda. Po večeři jsme si zahráli pár her a čekala nás již jen noční hra. Skauti byli rozděleni do dvojic a chodili po Příchovicích na určitá stanoviště, kde se nacházel papír se slovy, která si měli zapamatovat a poté je nahlásit v klubovně. Po návratu všech do klubovny nám Čára řekl pár slavnostních slov a šli jsme spát.

Druhý den ráno nás čekal již jen úklid a před devátou hodinou jsme se rozešli šťastni do svých domovů, někteří ale také rovnou na zápas v házené.

Pepi

Retrovandr 2015

Pro velký úspěch loňského 1. ročníku retrovandru jsme udělali tradici a vyrazili 3. 9. 2015 už na druhý „čundr“. Tentokrát, aby se to nepletlo, stejný směr, Bezdrůžickou lokálkou. Vyjížděli jsme v pátek po práci. Šat a Bedlák z Přeštic a v Chlumčanech trasér Frenky a já. V Plzni na hlavním nádraží obvyklý rituál, fotka „u hutníka“ a potom občerstvení u „hladového okénka“ a přípitek prvním pivkem na zdárný výlet a už jsme na jižním nádraží vyhlíželi Vikyho, který doplnil naši silnou pětku. Vláček už nás dovezl bez přestupování z Plzně až do cílové zastávky-Břetislav.

Cestou na Krasíkov jsme vyhlíželi vhodné místo na spaní, ale nakonec jsme loučku u kostela na Krasíkově vyhodnotili jako nejlepší. Přece jen už jsme trochu náročnější a kadibudka a tekoucí voda nás přesvědčily. Ještě nebyl čas na spaní, tak jsme seběhli kopec a šinuli si to k nějaké hospůdce. Jenomže hospůdky poslední dobou vymírají, takže to vypadalo, že budeme do večera posedávat před vietnamským obchůdkem. Ale hodný kolemjdoucí nás upozornil na bezvadnou místní benzinovou pumpu, kde prý čepují i pivo. A opravdu, bylo pivo, kafe, pizza a nakonec jsme poseděli až do tmavé noci. Mezitím nám krásně rozsvítily Krasíkov, takže jsme ušetřili baterky a šli spát. (Jestli se to dá vůbec provést za bouřlivého chrápání našeho Bedláka. Prý kdo usne nejdříve, ten vyhraje.) Ještě jsem zapoměla, že nám Šat zahrál na osvětlené zdi kaple před spaním na dobrou noc krásnou stínohru s mírně erotickým nádechem. Ráno jsme posnídali a šli se kochat nádhernou vyhlídkou z nové rozhledny zříceniny hradu Švamberk. Je opravdu krásná, ta naše zemička. Sobotní plán byl dostat se na hrad Gutštejn.

Vzali jsme to oklikou přes restauraci v Nové Vsi, výborně jsme poobědvali a šli se slunit na zahradu před hospodu. Šat se projel na dětském traktúrku a všichni jsme si zahráli a zazpívali. Bylo krásné slunečné odpoledne a my jsme pochodovali směr Daňkov a tam jsme pohodově čekali u bufetíku plného dobrot (piva) na kamarády Zdeňka a Lenku.

Dorazili sice autem, ale vesele naladěni, i když s sebou přivezli větrné a chladné počasí. Naštěstí nezapomněli doplnit naše tekuté zásoby. Přioblékli jsme se, nasadili čepice a vyrazili konečně na náš Gutštejn. I na sychravé počasí tam bylo docela plno. Našli jsme si pěkné místo u potoka, rozbili tábor a uvelebili jsme se u ohně. Vařili jsme, opékali a ochutnávali si navzájem vzorky a já jsem si to užila nejvíce, protože jsem použila poprvé svoji staronovou US „fazoli“, kterou jsem zdělila po tátovi, starém čundrákovi. Po večeři jsme si krásně zahráli na kytaru a flétnu a zazpívali, ale kolem půlnoci nás vyhnal deštěk. Ještě jsme stihli pár vtipů a šli spát. Fuj, to byla zima. Ráno jsme byli všichni ztuhlí, ale v dobré náladě. Posnídali jsme, já samozřejmě z fazole, a byl už

čas zvednout kotvy a udělat rozlučkovou fotku pod hradem. Ještě jsme popřáli Zdeňkovi k narozeninám, které vyšly zrovna na tento den, rozloučili se a museli jsme se vydat na zpáteční cestu po zelené turistické značce při potoce Úteráku. Cestou jsme prolezli i jeden z mnoha opuštěných vojenských bunkrů. Vraceli jsme se zase přes Novou Ves, kde na nás čekala osvědčená hospůdka, obídek, a hurá (trochu smutné) proti větru na nádraží do Konstantinek. Před nádražím stál zaparkovaný historický stříbrný tatraplán po Zikmundovi a Hanzelkovi s podpisem na kapotě. Tak jsme si udělali fotku do sbírky a šli čekat na vláček. Cesta do Plzně utekla rychle a celý vandr také. Ještě poslední nádražní pivko a frčíme domů. Snad mluvím za všechny, že se

nám čundr povedl, byla legrace a už se těšíme na příští rok. Co asi Frenky vymyslí?

Milada - Fazolka

Skautky zahájily nový skautský rok

Skautky zahájily letošní „skautskou sezónu“ spaním v klubovně, přičemž si zahrály několik her v lese i v klubovně, zamyslely se nad tím, co očekávají od vedení oddílu skautek a jak si stojí skautování na jejich žebříčku aktivit. Jako večerníček si skautky pustily film Rebelové. Založily jsme také novou tradici a doufáme, že se stane tradicí oblíbenou: jedna z členek oddílu přinese vždy na nějakou družinovou akci nějaký svůj vlastní pokrm, který pojmenuje příhodným názvem a zároveň při jeho podávání ostatním řekne, co dobrého jim přinese v dalších dnech. Tentokrát jsme měly „pečoplac“ od Miki a měl nám přinést příjemně strávené společné chvíle.

V oddíle došlo počátkem nového skautského roku ke změně v jeho vedení, zároveň se tato změna dotkla i oddílu světlušek: Skřítek je vzhledem k pracovnímu vytížení nucen na rok od vedení skautek upustit. Na tuto dobu ji nahradím já společně s Miki a Ťapkou, ze kterých se doufejme v příštích letech stanou dobré vůdkyně. (U vedení světlušek tedy zůstává Kikina s Kostíkem, Sušenkou a novou pomocnicí, jednou z nejmladších skautek, Zuzkou.) Schůzky máme tentokrát v úterý od 17:30 do 19:30, členek oddílu a zároveň jedné družiny je jedenáct.

Haník

Zahájení Orliho roku

Psal se pátek 11.9. a já s Venou jsme netrpělivě stepovali u samoobslužné pokladny v Tescu, kupujíc jídlo na celý víkend. Moderní technika má dost nedostatků, což nás zdrželo, ale zanedlouho jsme seděli v lokálce směr Trpísty. Zde nás přivítala nádherná krajina a svěží vzduch nedaleké nádrže Hracholusky. Došli jsme k Venovo chatě, trošku poklidili, rozdělali oheň a čekali na zbytek lidí. Asi v půl osmé večerní dorazili ostatní ve „velmi hojném“ počtu v sestavě – Johnny, Kapitán, Rajče. Když se trošku zabydleli, došli jsme pro pitnou vodu do nedaleké studánky a asi v půl jedenácté se odebrali ke spánku. Druhý den ráno jsme posnídali, udělali si čaj a vydali se na výpravu.

Naším cílem byl hrad Gutštejn, kam jsme dorazili akorát na oběd. Upekli jsme si buřty (Kapitán dal přednost polévce s játrovými knedlíčky), prohlédli hrad, občerstvili se a vydali se směrem Konstantinovy Lázně. Celí unavení jsme využili možnost napít se z Prusíkova pramene a usedli do místní hospůdky, kde nám dělal společnost pejsek Freddie. Poté jsme vlakem dojeli zpět do Trpíst, kde jsme se usadili na místním fotbalovém hřišti. Probírali jsme všechno možné a Rajče nám ukázal svůj kuchařský talent typu: „hoď to tam – to bude dobrý!“ :-) Poté jsme dorazili k chatě, došli opět pro vodu, udělali si večeři a usedli k ohni. V neděli ráno jsme vstali v půl osmé, rychle poklidili a vydali se na vlak. Cestu nám zpříjemnil pan strojvůdce se slovy: „Lístky nebudou, máme zpoždění.“ :-) Dojeli jsme tedy v klidu se slevou do Plzně, kde jsem se v Zadních Skvrňanech s ostatními rozloučil a vydal se domů. Celkově akci hodnotím jako vydařenou, nicméně všichni jsme čekali větší účast než jen pět lidí... Tak snad to příště bude lepší.

Áda

Čtvrtstoletí skautingu v Příchovicích

Je to tak, skauting v Příchovicích slaví letos výročí, a tak je třeba to řádně oslavit. Slavnostní zahájení oslav proběhlo v sobotu 3.10. v 10:00 u lípy na

návsi. Proč právě zde? Před 25 lety ji totiž zasadili zakládající členové a k jejím kořenům uložili zakládací listinu prvních skautských oddílů. Za přítomnosti hostů, skautských i neskautských, vůdce střediska Koza spolu s paní starostkou odhalili pamětní destičku této historické události.

Pak už se všichni přesunuli do centra dění – naší klubovny. U infostánku si mohly děti vyzvednout průvodku a vyrazit na stanoviště v okolí klubovny-zdolávat opičí dráhu, střílet lukem, uzlovat, lámat si hlavu nad logickými úkoly či skládat origami. Rodiče mezitím měli možnost si klubovně prohlédnout kroniky a fotky. Na památku výročí byl k prodeji odznak, placka a krásná barevná brožura shrnující uplynulých 25 let naší činnosti. K občerstvení se podávala káva, čaj, limonáda, pivo, párečky a výborné klobásky na grilu. Sluníčko krásně svítlo a v pohodové atmosféře s námi někteří návštěvníci zůstali téměř celý den.

Dospělí vysedávali před klubovnou a povídali, děti nadšeně obíhaly stanoviště. Ti nejšikovnější je oběhly až čtyřikrát. Za celý den prošlo klubovnou cca sto návštěvníků a všichni myslím odcházeli domů spokojeni.

Koza

Skautská svatba po dvanácté

☞ Kofič + Bop, ☞ Yetti + Kamil, ☞ Bedlák + Hanka, ☞ Kim + Drahuš, ☞ Hnída + Martin, ☞ Čochtan + Pavla, ☞ Paka + Ilona, ☞ Drobek + Jirka, ☞ Kikina + Karel, ☞ Prach + Martina, ☞ Kulka + Viky ☞ Koza + Haník ☞

„Josef Volf a Hana Matějovská vám oznamují, že po třinácti letech testování jdou konečně do toho. Dne 29.8.2015 se vydáme na společnou stezku odvahy.“ Tak znělo svatební oznámení a tak se také stalo! Po úspěšně absolvovaném obřadu a maratónu focení jsme zamířili na Drnovku, kde jsme měli spolu s rodinou, kamarády skautskými i neskautskými naši svatbu řádně oslavit. Drnovka byla jasnou a jedinou volbou, vždyť zde naše testování začalo a tohle místo máme moc rádi, stejně jako většina svatebčanů.

O první překvapení se postaraly členky sboru Carmina, které si odskočily ze soustředění a přijely nám poblahopřát a samozřejmě i zazpívat. Pak už si nás převzali orlosupi, kteří nám předali bílou šerpu, na kterou jsme ve stylu amerických skautů připínali bobříky. Nejdřív jsme je ovšem museli splnit. Řezání pilou, tahání káry s vodou a na závěr střelba ze vzduchovky. Úkoly to byly nelehké, zvláště když je plníte v tropickém horku a na sobě máte sako ☺. Odměnou za splnění kromě placky s bobříkem byl ještě panák alkoholu v barvě daného bobříka. Ještě že jich nebylo všech třináct, ale jen šest.

Po „pauze“ v podobě gratulací a společného focení přišli na řadu oldskauti. Z rukou Kofiče a Bopa jsme převzali dva bílé holuby, které jsme vypustili, a tím jim dali svobodu, kterou jsme dnes ztratili ☺. (Holubice se údajně poslušně vrátila, zatímco holub si svoji svobodu užil a vrátil se o dva dny později.) Následovalo dramatické vystoupení, jehož smyslem bylo dát nám cenné rady do manželského života- od těch zkušenějších.

Hudba jede naplno, jídla a pití je dost, slunce pálí... Nic tedy nebránilo tomu, abychom si ten dnešní den maximálně užili. Žhavé slunce vystřídal měsíc v úplňku a při jeho svitu vydrželi někteří pařit až do svítání. Děkujeme, že jste byli s námi a svojí dobrou náladou, tancem a chutí se bavit vytvořili atmosféru, na kterou budeme všichni ještě dlouho vzpomínat.

Koza a Haník Volfovi

Protlak – časopis st ediska P íchovice

Vychází 4x ro n , vydává st edisko P íchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,

redak ní rada: Sk ítek(skautky), Prach(vl ata), Kiki(sv tlušky),
ára(skauti), Laka(oldskauti), Raj e (RR)

kontakt: Josef Volf, P íchovice 237, P eštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 25.10.2015 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>